

PETER F. HAMILTON

OKNO V DO ČASU

PETER F. HAMILTON

OKNO
v DO
ČASU

PETER F. HAMILTON

OKNO v DO ČASU

Copyright © Peter F. Hamilton, 2016
Translation © Michael Talián, 2017
Cover © Kristýna Hasíková, 2017
Illustrations © Kristýna Hasíková, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

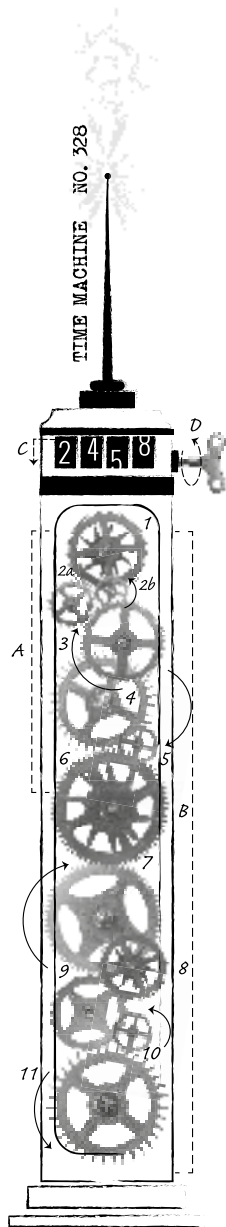
© Planeta9, Praha 2017

ISBN 978-80-7557-481-7 Nakladatelství Epoque (pdf)

ISBN 978-80-906985-3-6 Planeta9 (pdf)

Obsah

KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ
KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ
KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ
KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA PRVNÍ

SPOUŠTĚČ VZPOMÍNEK

Jmenuji se Julian Costello Proctor a mám tu Nejlepší paměť. Pamatuju si všechno. Teda skoro všechno. Na některé věci si nevzpomínám, protože jsem zrovna nedával pozor. Ale to se stává jen zřídka; normálně dávám pozor vždycky. Pokud se neděje něco zlého. A já jsem zvyklý se všemu špatnému každý den co nejvíc vyhýbat, takže by to muselo být něco opravdu zlého. A jak jsem říkal, to se stává jen zřídka. Naštěstí.

Abych vám dal příklad, kdy se mi může stát, že na něco zapomenu, začnu nejhorším dnem svého života, protože z toho dne mám v paměti pár velkých mezer.

Chápejte, já si pamatuju všechno možné už z doby, kdy jsem byl opravdu malý. Podle internetu má většina lidí roztráštěné vzpomínky, vyvolávané pomocí asociací, protože je mají v mozku uložené naprosto náhodným způsobem. Ale já mám veškeré vzpomínky v hlavě pěkně uspořádané a můžu si je jednoduše vybatvit. Také mám spouštěče, takže si dokážu vzpomenout ještě rychleji.

K nejhoršímu dni ze všech se vážou dva asociativní paměťové spouštěče. Teda vlastně tři, ale ten první je propojený s tím druhým, takže se doopravdy nemůže počítat – něco jako 1(a) a 1(b).

Událost, která je spouštěčem číslo jedna (a), charakterizuje ten den: byly to mé třinácté narozeniny. Narozeniny si pamatují všichni, dokonce i obyčejní lidé.

PETER F. HAMILTON

Ale tyhle narozeniny zdůraznila událost jedna (b): táta se ženil. Opravdu. Udělal to. Jindy to evidentně nešlo.

„Hotel je obsazený na rok dopředu,“ řekl mi čtyři měsíce předtím. „Někdo na tenhle den zrušil rezervaci, takže jsme měli fakt štěstí. Rachel se nemůže dočkat, a nebylo by ode mě fér, kdybych jí to rozmlouval. Chápeš to, že ano?“

Žádné pochopení jsem necítil. Vlastně naprostý opak. Věděl jsem, že to zařizovala Rachel. Byla to už jedenáct měsíců tátova nová přítelkyně a vůbec se nepodobala mámě. Vůbec. Přála si pro oba „nový začátek“. A když o tom tak přemýšlím, existuje ještě událost jedna (c): nepozvali mě na svatbu.

Což muselo být důvodem události jedna (d), tedy dárku od táty: nového PlayStationu. Přál jsem si nový model Xboxu. Řekl jsem mu to. Všechny moje hry jsou na Xbox a jsou zpětně kompatibilní s novým modelem – to je jasné. Copak ho to nenapadlo? Řekl bych, že měl plnou hlavu Rachel. Od té doby, co se s ní seznámil, ho vídám pořád míň a míň. Mám s ním trávit každý druhý víkend a jeden týden ze tří o prázdninách. Takhle to rozhodli u soudu. Tehdy o to tvrdě bojoval a oba s mámou utratili celé jmění za právníky. Máma po každém stání brečela. Ale s konečným rozsudkem byla spokojená, protože kluk potřebuje otcovskou autoritu.

První rok dorazil táta včas na každý svůj víkend i na prázdninový týden. Pak se seznámil s Rachel, která pracuje jako osobní investiční poradkyně v jeho bance. Potom začal vynechávat naše víkendy. Dokážu si v hlavě nakreslit graf jeho docházky – je to velká klesající křivka. Za dva měsíce před svatbou jsme se viděli jediný víkend. A to byl ten, kdy měla Rachel dámskou jízdu v Malaze.

Bylo mi to jedno. Takhle jsem to teda řekl mámě, protože tu to fakt našťvalo.

OKNO DO ČASU

Takže jsem měl třinácté narozeniny. Tátovi bylo čtyřicet čtyři a bral si někoho jen o šest let staršího, než jsem byl já. Měl jsem PlayStation, na který jsem neměl žádné hry. A čekala mě oslava, na kterou jsem musel jít.

Abych mámě nekřivdil, za posledních osm let jsem žádnou narozeninovou oslavu neměl. Nemám je rád. Nemám je rád proto, že ostatní lidi, obzvláště v mém věku, jsou fakt pitomí. Někteří z nich jsou ještě k tomu šmejdi. Nemám zájem trávit s nimi čas.

Mámě jsem to řekl, ale podle ní bych neměl být tak zaujatý. Lidé jsou různí. Jí se to lehko říká, protože nemusí chodit do školy se Scrapem Owenem a Modsem Hafflou, kteří budou profesionální násilníci, až dospějí – pokud k tomu zázrakem dojde. Jsou to ti největší pitomci ze všech.

Takže oslavy nejsou nic pro mě. Dokonce už ani laser game, potom, co mě na narozeninách Roda Johnsona zmlátili v zákopu. Ten večer jsem si třikrát vyčistil zuby a pořád cítil chuť bahna.

Máma ale trvala na oslavě. „Třináct je ti jen jednou,“ říkala. „Měl bys dělat něco hezkého. Obzvláště vzhledem k tomu, co dnes dělá tvůj otec. Pomůže ti to nemyslet na to.“ Občas si říkám, že nikdy nevěřila, že si pamatuju všechno. Nemůžu na něco nemyslet, není to možné. Nemůžu vypnout svou mysl.

Máma každopádně zařídila, abych se šel podívat na nový film o Avengers od Marvelu do kina Showcase v Peterborough, což bylo vlastně v pohodě. Chyták spočíval v tom, že se mnou šli ještě Colin Stafford a Chan Ritchol.

PETER F. HAMILTON

Nemám je moc rád a vím, že oni nemají rádi mě. Ale naše mámy se scházejí, když jsme ve škole. Někdy si spolu vyrazí i večer. Nemám to rád; máma pak vždycky přijde domů opilá, celý druhý den se lituje a já musím zastat všechny domácí práce jako vaření a tak a to vybočuje z mé rutiny.

Máma nás odvezla do kina, což je tak patnáct minut od našeho domu v Yaxley. Nejdřív jsme zajeli k Chanovu domu a máma použila klakson. Je dost hlasitý a já ho nemám rád. Stáhl jsem okno, aby se dovnitř dostal čerstvý vzduch – v autě se mi často dělá zle –, takže zvuk klaksonu se zdál ještě hlasitější.

Chan vyšel ven se svou matkou. Vypadal opravdu našťavaně. Máma mu sevřela paži – pořádně, všiml jsem si, jak jí zběhlaly klouby. Chan otevřel pusku, aby protestoval.

„Začni se chovat slušně,“ zasyčela. „Má narozeniny.“

„Jo?“ odsekl Chan. Chan vždycky mluví úsečně. Na svůj věk je obrovský. Každé nedělní ráno chodí s tátou na ragbyový trénink. Kluci z ostatních týmů mají vesměs strach, když jim chce sebrat míč.

„Chovej se pro jednu hezky,“ řekla mu máma.

„Ale on je divnej.“

„Je to teenager, stejně jako ty. Všichni jste pubertáci, miláčku.“

Chan se na nás letmo podíval. „Mami! Neříkej mi miláčku.“

Jeho matka se jen zasmála.

Chan nastoupil a zabodl do mě pohled. Máma zírala skrz přední okno, přímo před sebe. Neřekla Chanovi ani ahoj a prostě odjela.

Kino Showcase v Peterborough je letité, ale rozlišení má slušné a máma nám koupila lístky na pěkné kožené sedačky vzadu. Po filmu jsme šli přes ulici do Pizza Hutu. Máma mi dala čtyřicet liber na útratu.

Takže: tohle je důvod, proč jsou ostatní pitomci. Předpokládá se, že u jídla budete konverzovat, je to normální. Snažil jsem se

OKNO DO ČASU

příspěť. Oznamil jsem jim, že Iron Man měl úplně špatný oblek, ve kterém by nemohl létat.

„Cože?“ řekl Colin. „Lítá v jednom kuse, ty pablbe.“

„Nemá žádné palivové nádrže,“ odvětil jsem a myslím, že mu to docvakne.

„Idiote,“ řekl Chan. „Ten oblek pohání obloukové reaktor v jeho hrudníku. Nepotřebuje žádný nádrže.“

„Ten reaktor dodává energii jen obleku,“ řekl jsem pomalu. „Zahřívá raketové výfuky.“

„Takže nepotřebuje žádnou nádrž,“ zopakoval Chan.

„Musí tam být palivo,“ já na to. „Raketové motory potřebují palivovou směs, aby měly co hnát přes trysky. Říká to Newtonův zákon. Ke každé akci existuje stejná opačná reakce.“

„A proto lítá,“ posmíval se Colin. „Raketový motory, že jo?“

„Ty ale potřebují k fungování palivo. Buď tekuté, které je uloženo v nádrži – tu oblek nemá –, nebo vzduch, jako tryskový motor.“

„Odpověděl sis sám,“ řekl Chan. „Raketový motory zapalují vzduch energií z obloukového reaktoru.“

Chan udělal v minulém pololetí zkoušku z přírodovědy na 63 %, což ho dovedlo k přesvědčení, že vědě rozumí. Tohle není žádná věda, jen selský rozum.

„Ale ten oblek nemá žádné nádechy,“ vysvětlil jsem – podle selského rozumu. „Takže energie žádný vzduch zapalovat nemůže. Nefungovalo by to.“

Pak mě začali prakticky ignorovat a bavili se o sportu. Já sport nemám rád. Nejsem v něm vůbec dobrý a nechápu, proč bych měl „fandit“ fotbalovým týmům. Výsledky jsou naprosto náhodné. Tohle přesně vystihu-

PETER F. HAMILTON

je pitomce. Kdyby mě prostě poslouchali, pro jednou by se něco naučili.

Když nám přinesli zmrzlinu, poslal jsem mámě textovku, jak si přála. Než dojíme zmrzlinu, přijede z domova, aby nás naložila. Máma neodpověděla, tak jsem poslal ještě jednu textovku. Na tu také neodpověděla. Ale to se u ní někdy stává.

Dojedly jsme zmrzlinu a máma pořád nikde. Poslal jsem další zprávu. Servírka přinesla účet. Byl na 38 liber a 70 pencí. Dal jsem jí obě dvacetilibrové bankovky a řekl, aby si nechala drobné. Máma řekla, abych určitě nechal spropitné. Servírce vůbec nevadilo, že zůstaneme sedět u stolu, dokud máma nedorazí. Řekla, že mají otevřeno ještě dvacet minut.

Deset minut poté jsem mámě zavolal, ale nezvedala telefon.

Vedoucímu nevadilo, že počkáme vevnitř po zavíračce, ale řekl, že až půjde, musíme jít taky. To zabralo dalších třicet minut. Máma pořád nikde.

Chan zavolal svojí mámě, která přijela, aby nás rozvezla. Neměla z toho radost. Když mě vysazovala, trvala na tom, že se půjde podívat dovnitř. To jsem nechtěl, protože jsem věděl, že by se s mámou pohádaly. Všiml jsem si, jak má vztekle sevřené rty.

„Jen s ní prohodím pár slov,“ řekla, když jsem otevíral vchodové dveře.

Když jsme vešli dovnitř, volal jsem na mámu, ale neodpovídala. Chanova máma šla do kuchyně, kde se svítilo. Šel jsem zkontrolovat obývací a pak jsem ji slyšel křičet.

Běžel jsem do kuchyně. Chanova máma stála ve dveřích a plakala. Zvedla ruce, aby mě zastavila, a křičela: „Ne. Nechoď tam. Stůj, Julesi. Ne!“

Ale já jsem ji odstrčil a vrazil dovnitř.

Máma ležela na zemi. Kolem hlavy měla velikou kaluž krve, která byla skoro černá. Když uklouzla, musela se uhodit zezadu

OKNO DO ČASU

do hlavy o roh pracovní desky. Máme v kuchyni žulovou pracovní desku. Máma nedýchala. Kůži měla tak bílou, jako kdyby byla ze sněhu. Té barvě se říká mrtvolná bledost – podíval jsem se na internet.

Dál mám v paměti mezeru.

Pamatuju si až to, jak se se mnou snaží mluvit policisti. Plakal jsem a křičel. Policistka mě držela a jemně mnou houpala. Dokola se mě vyptávala, kde mám tátu. Ale bylo půl dvanácté v noci. Táta odletěl na líbánky na Maledivy ten večer v šest dvacet.

Stočil jsem se na pohovce a vzlykal. Po domě se pohybovala spousta záchranářů a policistů. Nechtěl jsem je vidět. Nechtěl jsem vidět ani mámu. Už to nebyla moje máma. Bylo to jen tělo bez života.

Následuje druhá mezeza.

Musel jsem usnout, protože jsem se probudil chvilku před úsvitem, když dorazil strejda Gordon, aby mě odvezl k sobě domů.

Ale kromě těch dvou mezer si pamatuju všechno. Vzpomínám si, jak jsem vešel do kuchyně a zahlédl skvrnu od dortové polevy na mámině podrážce. To byl důvod, proč uklouzla.

To odpoledne mi upadl kousek čokoládové polevy z mého narozeninového dortu na podlahu v kuchyni. Máma řekla, ať to neřeším, že bych neměl trávit narozeniny na kolenou a vytírat kousky polevy. Narozeniny si má člověk užít. Udělá to později sama.

Zjevně to neudělala.

Takže to je můj druhý spouštěč ze dne mých třináctých narozenin; a neskládá se z žádného (a), (b) nebo (c), protože je opravdu jednoduchý: mámu jsem zabil já.

KAPITOLA DRUHÁ

STREJDA GORDON

Strejdu Gordona mám rád. Je to mámin starší bratr. Má fakt krátké vlasy a vousy. Vlasy si vždycky nechává stříhat takhle, protože plešatí. Kdyby měl dlouhé vlasy, každý by si všiml, jak mu ustupují z čela. Je také dost rozměrný. Nevypadá tlustý díky své výšce. Ale nabírá váhu, a to hlavně proto, že žije z koblih Krispy Kreme a horké čokolády. A ještě z piva a pizzy.

Máma tomu říká nezodpovědný způsob života. Ale strejdu netrápí problémy většiny lidí jako oblečení, noviny a peníze, jaké auto si může dovolit a na jaký nový film kouknout. Je s ním taky docela zábava. K tomu ani nepracuje. Teda nemá to, čemu máma říká řádné zaměstnání. Kdysi dávno vystudoval na univerzitě fyziku. Když ale ukončil studium, začal hrát v kapele. Jmenovala se Marked Card. Říkal, že jeli šňůru po Velké Británii a vydali jednu desku. Bylo to tak dávno, že ještě nebyla ani cédéčka, vyšla na vinylu dlouho předtím, než se dostal znovu do módy. Poslechl jsem si ji a je fakt dost hrozná. Strejda pořád říká, že ji dá ke stáhnutí na stránku s retro hudbou, ale má to háček kvůli autorským právům. Museli by s tím souhlasit všichni členové kapely. A ti spolu vzájemně nepromluvili už dvacet let.

„Moc velkej uměleckej rozkol,“ říká strejda Gordon. „To je ten správněj rokenrol.“ Což je ve skutečnosti poměrně *cool*.

Když se Marked Card rozpadli, pracoval jako bednář pro jiné kapely. Díky svému titulu z fyziky nakonec

PETER F. HAMILTON

skončil u zvuku a sedm let obsluhoval na koncertech mixáž-ní pult.

„Vydělal jsem tím slušný prachy, kámo,“ řekl mi jednou. „Pořídil jsem si za to svůj dům.“

Když říká dům, myslí tím vlastně tuhle chatu. Je to ten typ, kterému realitní agenti říkají kýčovitě malebný, s kamennými zdmi, doškovou střechou a nezakrytými trámy. To by bylo v pohodě, akorát do ní neinvestoval žádné peníze od té doby, co ji koupil. Před pěti lety překryl došky celtovinou, kterou dnes pokrývá mech. V domě není ústřední topení, jen velká železná kamna na dřevo v obýváku. Což není tak hrozné, jak to zní, protože v přízemí jsou jen dvě místnosti, obývací a kuchyň, a další dvě místnosti jsou nahoře: ložnice a koupelna.

„Pořád se mi nepovedlo spojit s tvým tátou,“ oznámil mi po cestě do vesnice, kde bydlí.

„Ještě bude ve vzduchu,“ řekl jsem mu. „Letadlo přistane až za hodinu.“

„Asi nevíš, s jakou společností letí?“

„Vždyť víš, že to vím, strejdo Gordone.“

„No jo. Jen se tě snažím zabavit, kámo. Nejsem moc rafinovanéj, vid? Promiň.“

„To je v pohodě.“ Táta měl letenky na pracovním stole, když jsem byl naposledy v jeho londýnském bytě – Rachel měla dámskou jízdu. Seznámil jsem strejdu Gordona s detaily: číslem letu, přestupem v Dubaji a dobou přistání v Malé.

„Ty seš skvělej kluk, Julesi, víš to, že jo? Fakt skvělej.“

Podíval jsem se na něho. Strejda brečel. „Díky, strejdo Gordone. Máma vždycky říkala, že jsi náš nejspolehlivější příbuzný.“

OKNO DO ČASU

„To neříkala.“

„Ne,“ dal jsem mu za pravdu. „Neříkala.“

Usmáli jsme se na sebe. Máma mě milovala, ale někdy si říkám, že strejda Gordon je jediný, kdo mě skoro chápe.

Obývák strejdy Gordona mě baví. Nábytek je veteš, ale má tam tři propojené servery a monitorovou stěnu nad pracovním stolem.

„Jak jde byznys po internetu?“ zeptal jsem se ho.

„Fajn. Chceš se jít nahoru vyspat?“

„Děkuju, nechci. Myslím, že bych ani neusnul.“

„OK. Ty to musíš vědět nejlíp.“

„Už ses dostal přes milion?“

„Jasně. Každý první týden v měsíci.“

Usmál jsem se. „V zimbabwských dolarech.“

„V zimbabwských dolarech,“ potvrdil strejda.

Strejda Gordon prodává přes internet audio příslušenství. Žádná sluchátka a kabely ani věci, které si můžete pořídit na Amazonu, specializuje se na vybavení pro kapely. Tomu rozumí nejlíp. Něco z toho bere z eBaye od jiných internetových prodejců. Jsou to novinky, má dodavatele v Číně, Jižní Koreji a Americe a taky v dalších státech. O všechno se stará automatizovaný software, který běží na serverech. Některé měsíce vydělá slušné peníze, ale většinou ne.

„Řekla BBC tentokrát ano?“ zeptal jsem se. Strejda Gordon se každý rok přihlásí do soutěže Den D, protože chce svůj byznys pořádně rozjet a stát se konkurentem Amazonu. Nikdy ho nevybrali – zatím.

„Ne, kámo,“ odvětil smutně. „Můj plán je na ně moc, mají z něj strach.“

PETER F. HAMILTON

„Příští rok to vyjde. Nemůžou tě pořád odmítat.“

„Jasně. Chceš si promluvit o tamtom, Julesi?“

„Nechci. Mám to v hlavě, strejdo Gordone. Nikdy to z ní nezmizí. Promluvit si mi nepomůže.“

„Je mi to jasný. Musíš umírat hladý. Dáme si brunch.“

Brunch nenávidím, buď pozdě snídáte, nebo brzy obědváte. Brunch spočívá v tom, že vynecháte jedno jídlo. To znamená, že jste si špatně naplánovali den. To by máma nikdy neudělala, vždycky hlídala, aby se jedlo ve správný čas.

„Nemohli bychom zajít do hospody na pizzu?“ zeptal jsem se.

„Mám obavu, že ne.“

„Hm. Proč? Změnil se majitel?“ Vesnickou hospodu vlastní Ital. Dělá ty Nejlepší pizzy.

Strejda Gordon si ubalil jednu ze svých cigaret; místo tabáku do nich dává špenát. „Ne. Mám trochu průvan ve šrajtofli. Teď na tom nejsem nejlíp s prachama.“

„To mě mrzí.“

Zapálil si cigaretu. „Nemusí. Mám tu nějaký hranolky a taky pár vajec.“

„To je v pohodě.“

Takže brunch se skládal z vajec a hranolek a já se rozhodl, že ho budu považovat za pozdní snídani. Vejce má strejda od slepic, které chová ve velkém kurníku před domem. Je trochu primitivní a dřevěné sloupky k sobě moc nepasují. Strejda pořád dostává dopisy od obecní rady, ve kterých padají slova jako „vzhled“ a „estetika vesnice“. Strejda Gordon mluví o radě jako o „partě debilů“. „Chlápci v důchodu, co maj moc volnýho času. Lidi jako oni založili nacistickou stranu, jasný?“

Ve skutečnosti to tak nebylo, podíval jsem se na internet. Ale strejda Gordon si stojí za svým. To se mi líbí. Až vyrostu, chtěl bych být jako on a postavit se Scrapovi Owenovi a Modsi Hafflo-